

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. D. O.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 3. 2016, čj. MV-182033-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, čj. 3 A 45/2016-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 16. 9. 2015, čj. OAM-2444-39/ZR-2013, zrušilo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci povolení k trvalému pobytu a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území 30 dní od právní moci rozhodnutí. Výrok II. tohoto rozhodnutí změnila žalovaná shora specifikovaným rozhodnutím tak, že se žalobci uděluje výjezdní příkaz platný po dobu 30 dní ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; v ostatním žalovaná odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila. Žalobu proti rozhodnutí žalované městský soud zamítl.

pokračování

[2] Městský soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého života; ztotožnil se přitom se závěry žalované vycházejících z toho, že na území České republiky žije žalobcova manželka, se kterou má žalobce čtyři nezletilé děti; na jejich výchově se však nepodílí, a to ani finančně, děti nenavštěvuje a není s nimi v kontaktu; matka dětí podala v únoru 2015 žalobu na popření otcovství; jiné rodinné nebo soukromé vazby žalobce na území České republiky nemá. Na základně uvedeného dospěla žalovaná k závěru, že žalobcovy vazby na rodinné příslušníky jsou pouze formální a pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého života irelevantní; i kdyby bylo žalobcovo tvrzení, že se o děti začal zajímat, pravdivé, šlo by o zájem účelový, protože s ním započal až po vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že „*po posouzení přiměřenosti výkonu rozhodnutí a práv žalobce na rodinný život žalovaný relevantně upřednostnil ochranu společnosti, majetku a veřejného pořádku, oproti osobním právům již pětikrát (ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) odsouzeného žalobce (...). Vůči žalobci soud považuje takový postup správního orgánu za adekvátní vzhledem k cíli, jímž je ochrana veřejného pořádku. Ochrana práv jednotlivce v tomto případě nemůže přehlížet práva ostatních, resp. musí uvážit, že jeho práva jako osoby opakovaně trestně odsouzené, rovněž začínají a končí tam, kde nastupují práva druhých, která požívají ochrany mimo jiné i prostřednictvím institutu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.*“

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Namítl, že se městský soud zcela ztotožnil s názory správního orgánu, přičemž důkladně prozkoumal faktickou stránku věci. Městský soud se nezabýval tím, co bylo příčinou náhlé změny stěžovatelova chování od bezproblémového jedince, který splňoval podmínky zákona pro udělení trvalého pobytu, v závadovou osobu, která splňuje podmínky pro jeho zrušení. Rovněž se městský soud nezabýval otázkou možné resocializace stěžovatele v rozhodném období, tj. v době, kdy probíhalo správní a soudní řízení. Citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 69/2013-35, byla podle stěžovatele nevhodná. Rozsudkem městského soudu byl stěžovateli definitivně znemožněn pobyt na území České republiky, neboť i když mu nic nebrání v tom, aby realizoval svůj pobyt v rámci jiného nižšího pobytového oprávnění, reálně splňuje všechny podmínky zákona o pobytu cizinců k zamítnutí jeho žádosti.

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě a na obsah spisového materiálu. S odůvodněním rozsudku městského soudu se ztotožnila. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.*

[9] Citované ustanovení má chránit společnost před narušením či narušováním veřejného pořádku. Rozhodným kritériem pro aplikovatelnost tohoto ustanovení je proto povaha jednání cizince, tedy posouzení, zda toto jednání představuje „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (...) I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146 a čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států).

[10] Stěžovatel byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu – (1) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 5 T 112/2010, byl odsouzen za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku, (2) rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 7 T 70/2012, byl odsouzen za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, (3) rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 44 T 56/2012, byl odsouzen za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, (4) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 5 T 76/2014, byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, (5) trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 3 T 97/2014, byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Stěžovateli byly ukládány tresty odnětí svobody, jejichž výkon byl podmíněně odložen, jeden trest byl amnestován (údaje podle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 8. 6. 2015).

[11] K povaze drogové trestné činnosti se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, čj. 2 Azs 50/2017-45, v němž konstatoval, že prodej pervitinu představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nebo v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017-31, v němž opatření látky, která obsahovala heroin, s úmyslem ji dále distribuovat vyhodnotil jako závažné narušení veřejného pořádku. V nyní souzeném případě stěžovatel nedovoleně nakládal s rostlinnou drtí, která obsahovala cannabinoidní látky, a přechovával a nedovoleně nakládal s kokainem. Vedle toho se stěžovatel dopustil i nikoliv drogové trestné činnosti, a to opakovaně přes předchozí odsouzení. Ministerstvo vnitra uvedené vyhodnotilo jako závažné narušení veřejného pořádku, zdůraznilo, že recidiva velmi zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku, toto narušení je velmi aktuální a též je pravděpodobné, že se stěžovatel znovu dopustí protiprávního jednání a veřejný pořádek tak bude opět závažným způsobem narušen. Žalovaná v rozhodnutí o

pokračování

odvolání uvedla, že boj proti distribuci návykových látek je prioritou každé demokratické společnosti, odkázala na zprávy Národní protidrogové centrály, ze kterých plyne, že šíření drog je obzvláště problém u cizinců pocházejících z Nigerijské federativní republiky. Žalovaná dospěla k závěru, že trestní řízení ani uložené tresty nemají na stěžovatele potřebný výchovný vliv, což zvyšuje pravděpodobnost, že veřejný pořádek naruší i v budoucnu. Správní orgány tak řádně vysvětlily, v čem konkrétně spatřují skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; proti těmto úvahám stěžovatel žádné žalobní námitky nevzněl. Správní orgány též zohlednily individuální okolnosti stěžovatelova života a přihlédly k jeho celkové životní situaci; neshledaly přitom, že by zrušení povolení k trvalému pobytu mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života stěžovatele; proti tomuto závěru stěžovatel v kasační stížnosti nebrojil. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry správních orgánů ztotožňuje a shodně s nimi stěžovatelovo jednání hodnotí jako jednání, které jednoznačně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[12] Při rušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není rozhodné, co bylo příčinou jednání ohrožujícího bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušujícího veřejný pořádek; podstatná je povaha tohoto jednání, kdy k němu došlo a zda držitel povolení k trvalému pobytu následně vedl řádný život (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146). Správní soud je při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgány ani městský soud neměly důvod zabývat se tím, co bylo příčinou změny stěžovatelova chování. Posouzení resocializace cizince by bylo namísto například tehdy, jednalo-li by se o cizince, který veřejný pořádek narušil před značnou dobou a od té doby vedl řádný život; tak tomu však v souzeném případě nebylo.

[13] K tvrzením o nevhodnosti citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 69/2013-35, a o tom, že stěžovateli byl definitivně znemožněn pobyt na území České republiky, která ani nejsou kasačními námitkami, Nejvyšší správní soud odkazuje na 37. a 40. odstavec napadeného rozsudku; městský soud zde adekvátně reagoval na totožná tvrzení obsažená v žalobě.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

[16] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť stěžovatel tento svůj návrh neodůvodnil, byť k tomu byl vyzván

v přípisě ze dne 11. 12. 2018, čj. 8 Azs 369/2018-15, a Nejvyšší správní soud po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu